

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

VZHŮRU DO DIVOČINY

Erin Hunterová

ALBATROS

Kočíí válečníci 1 – Vzhůru do divočiny

Vyšlo také v tištěné verzi

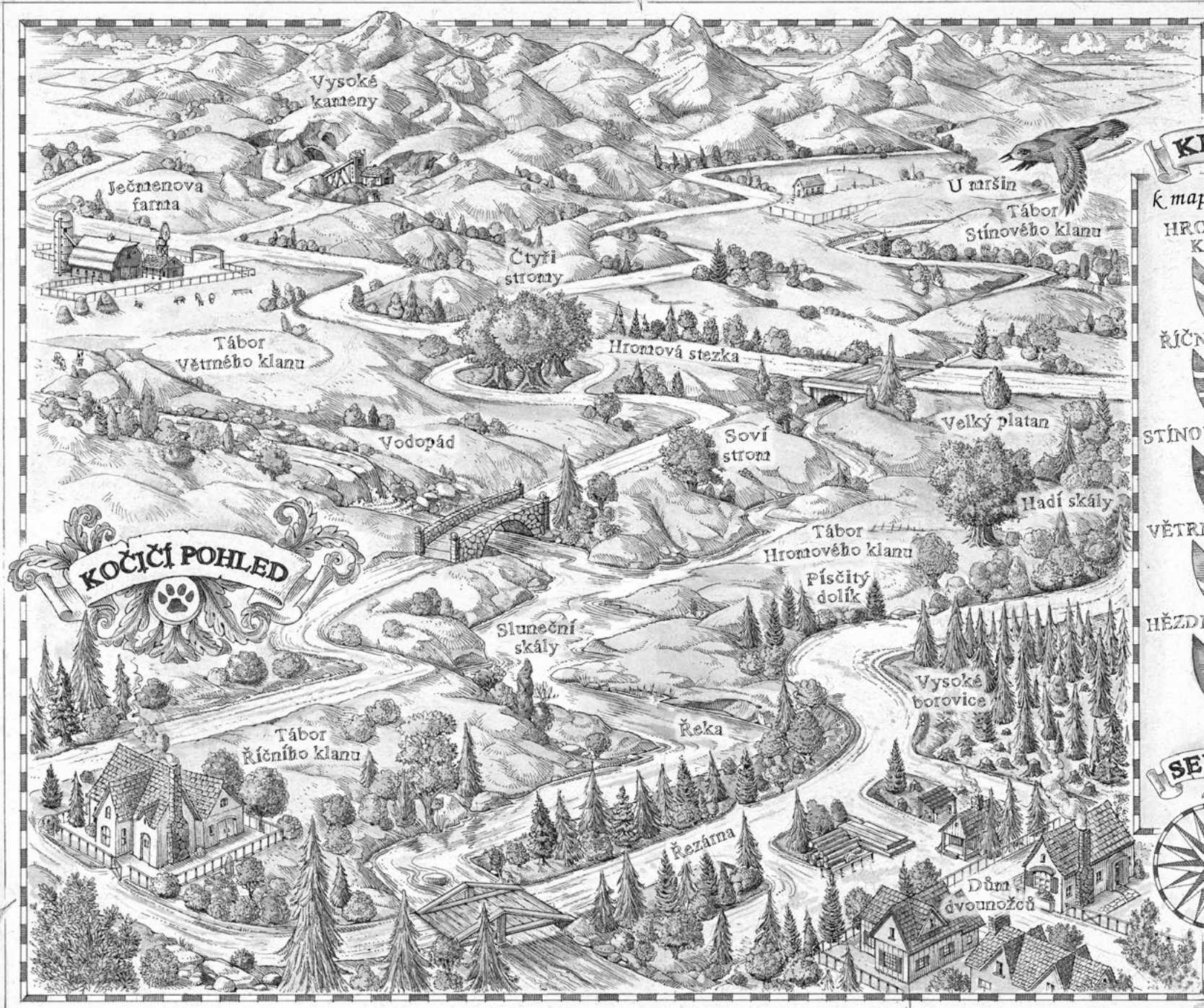
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočíí válečníci 1 – Vzhůru do divočiny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HĚZDNÝ KLAN

SEVER

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

VZHŮRU DO DIVOČINY

Erin Hunterová

ALBATROS

*Pro Billyho, který opustil domov, aby se stal Válečníkem.
Stále nám velmi chybí.*

A také pro Benjaminu, jeho bratra, který je nyní s ním...

Se zvláštním poděkováním Kate Caryové.

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITELKA:

MODRÁ HVĚZDA – šedomodrá kočka se stříbrnou tlamičkou

ZÁSTUPCE VELITELKY

RUDOCH – malý žlutohnědý kocour se zářivě zrzavým ocasem,
jeho učedník – PRÁŠEK

LÉČITELKA

TEČKA – krásná žlutohnědá kočka s výraznými tmavými flíčky

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŤAT)

LEV – velkolepý zlatohnědý kocour se srstí tak hustou, že připomíná lví hřívu,

učedník – ŠEDÁK

DRÁP – veliký tmavohnědý mourovatý kocour s výjimečně dlouhými drápy,

učedník – HAVRAN

BÍLÝ VICHŘ – veliký bílý kocour,
učednice – SVĚTLUŠKA
PROUŽEK – štíhlý šedočerně mourovatý kocour
DLUHÝ – světlý mourek s černými pruhy
VÁNEK – svižný mourovatý kocour
VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle bledýma očima
MYŠKA – malá nahnědlá kočka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

PRÁŠEK – tmavohnědý mourek
ŠEDÁK – mohutný šedý kocourek s dlouhými chlupy
HAVRAN – hubený černý kocourek s malou bílou náprsenkou
a bílou špičkou ocásku
SVĚTLUŠKA – světlá zrzavá kočička
OHNIVÁK – pěkný zrzavý kocourek

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA, NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima
MOURKA – pěkná mourovatá kočka
ZLATKA – světle zrzavá kočka
SKVRNKA – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

PŮLOCAS – veliký tmavý mourek, kterému chybí část ocasu

OUŠKO – šedivý kocour s maličkýma ušima, nejstarší kocour z celého klanu

ZÁPLATA – malý černobílý kocour

JEDNOOČKA – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší v klanu

GROŠINKA – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkováným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ZLOMENÝ MĚSÍC – tmavohnědý mourovatý kocour s dlouhými chlupy

ZÁSTUPCE VELITELE

ČERNÁ TLAPA – velký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

LÉČITEL

RÝMÁK – malý šedobílý kocour

VÁLEČNÍCI

BEZOCAS – hnědý mourek,

učedník – HNĚDÁ TLAPKA

ČERNÁK – černý kocour

MATKY

RANNÍ MLHA – malá mourovatá kočka

KÝTKA – černobílá kočka

STARŠÍ

POPEL – hubený šedivý kocour

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – černobílý kocour s dlouhým ocasem

ŘÍČNÍ KLAN

VELITEL

KŘIVÝ MĚSÍC – obrovský světlý mourek s pokřivenou čelistí

ZÁSTUPCE VELITELE

DUBAS – zrzavě hnědý kocour

KOČKY BEZ KLANŮ

ŽLUTOZUBKA – stará temně šedivá kočka s plochou širokou hlavou

ČMOUHA – baculaté černobílé kotě s dobrosrdečnou povahou, které bydlí v domě na kraji lesa

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

ÚVOD

Hladké žulové valouny zářily ve svitu měsíce, jako by byly ze stříbra. Noční ticho rušilo jen zurčení vody v prudké černé říčce a šepot lesních stromů.

V přítmí se cosi hýbalo, přes skály se pokradmu plížila mrštná tmavá těla. V měsíčním světle tu a tam probleskly vytažené drápy. Ostražitě oči žhnuly jako jantar. A pak zvířata najednou jako na povel skočila a na skalách se rozpoutal hlučný kočičí souboj.

Uprostřed zuřivé změti chlupů a drápů přitiskl mourovatý kocour nahnědlého protivníka k zemi a vítězně zvedl hlavu. „Dubasi!“ zahřímal mourovatý. „Jak se opovažuješ lovit na našem území? Sluneční skály patří Hromovému klanu!“

„Po dnešku to tu bude patřit Říčnímu klanu!“ odsekl hnědý kocour.

Od břehu k nim dolehl pronikavý varovný řev, z kterého byl cítit strach. „Pozor! Blíží se další rváči z Říčního klanu!“

Dráp se otočil a uviděl, jak se pod skálou vynořují z vody vlhká štíhlá těla zvířat. Promočení válečníci z Říčního klanu v tichosti

plavně vyskakovali na břeh a rovnou se vrhali do boje. Ani se nezastavili, aby si vytřepali vodu z kožichu.

„Můžeš si plavat jako ondatra, ale v tomhle lese nemáš co dělat! A tvoji bojovníci taky ne!“ zavrčel tmavý mourovatý kocour na Dubase. Vycenil zuby a planoucím pohledem propichoval kocoura, kterého měl pod sebou.

Zoufalý skřek kočky z Hromového klanu přehlušil ryk boje. Šlachovitý kocour z Říčního klanu přišpendlil hnědou bojovnici k zemi. Z rozevřených čelistí mu ještě kapala voda a už je rozvíral nad krkem nepřítelkyně.

Dráp uslyšel výkřik a pustil Dubase. Odrazil se a dopadl na nepřátelského válečníka s takovou silou, že ho z kočky srazil. „Rychle, Myško, utíkej!“ přikázal jí a hned se otočil na říčního kocoura, který ji napadl. Myška se nemotorně postavila na všechny čtyři, bolestně sebou škubla, protože krvácela z hluboké rány na rameni, a prchla.

Dráp si zuřivě odplivl, protože mu říční kocour rozčísł nos. Krev ho okamžitě oslepila, ale na nic nedbal, mohutným skokem dostihl nepřítele a zakousl se do jeho zadní nohy. Říční kocour zařičel a vyvlékl se mu.

„Drápe!“ vykřikl válečník s ocasem rudým jako liška. „Tohle je beznadějně! Je jich moc!“

„Ne, Rudochu! Hromový klan se nikdy nevzdá!“ houkl Dráp na Rudocha a přiskočil k němu. „Tohle je naše území!“ Z širokého černého čumáku se mu řinula krev. Netrpělivě zatřepal hlavou, až postříkal skálu krvavými kapičkami.

„Hromový klan si cení tvé odvahy, Drápe, ale nemůžeme si dovolit žádné další ztráty,“ přesvědčoval ho Rudoch. „Modrá hvězda

by od našich válečníků neočekávala, že by bojovali proti takovéhle neskutečné přesile. Jindy budeme mít příležitost se pomstít.“ Upřel pevný pohled do Drápových jantarových očí, pak se napřímil, otočil se a vyskočil na balvan na kraji lesa.

„Ústup, Hromový klane! Ústup!“ Válečníci se okamžitě vykroutili svým nepřátelům z tlapek a s pliváním a vrčením se stahovali k Rudochovi. Říční kočky byly chvilku zmatené. To vyhrály tak snadno? Dubas zahalekal vítězný pokřik. Jakmile ho jeho válečníci uslyšeli, přidali se k němu a hlasitě ohlašovali své vítězství.

Rudoch se rozhlédl po bojovnicích svého klanu. Mrsknutím ocasu vydal rozkaz, kočky seběhly ze Slunečních skal dolů a ztratily se mezi stromy.

Dráp běžel jako poslední. Na kraji lesa zaváhal a otočil se. Úzkými štěrbinami očí vrhl zamračený pohled na zakrvácené bojiště. Pak se rozběhl ztichlým lesem za svým klanem.

Na prázdné pasece seděla stará šedivá kočka a bez hnutí vzhlížela k jasné noční obloze. Všude kolem ní spaly další kočky. Slyšela, jak dýchají a jak se ve spánku převalují. Z temného koutu se vynořila malá žlutohnědá kočka. Přibližovala se rychlými neslyšnými krůčky.

„Jakpak se má Myška?“ mňoukla šedivá a kývla hlavou na pozdrav.

„Rány jsou hluboké, Modrá hvězdo,“ odpověděla žlutohnědá kočka a usadila se do chladivé trávy. „Ale je mladá a silná, uzdraví se rychle.“

„A co ostatní?“

„Taky se uzdraví. Všichni.“

„Měli jsme štěstí, že jsme tentokrát nepřišli o žádného bojovníka,“ povzdechla si Modrá hvězda. „Jsi šikovná léčitelka, Tečko,“ dodala a znovu zaklonila hlavu, aby pozorovala hvězdy. „Dnešní porážka mě velice znepokojuje. Od dob, kdy jsem se stala vůdcem klanu, nás nikdo na našem vlastním území nepřemohl,“ zamumlala. „Nastala těžká doba. Období nového listí se opozdilo a máme méně koťat. Jestli má Hromový klan přežít, potřebuje víc válečníků.“

„Vždyť rok teprve začíná,“ upozornila klidným hlasem Tečka. „Čas zeleného listí přinese víc koťat.“

„Možná,“ řekla šedivá a trhla širokými rameny. „Jenže výcvik nových válečníků zabere hodně času. Jestli si má klan uhájit své území, potřebuje válečníky co nejdřív.“

„Ptáš se Hvězdného klanu na radu?“ mňoukla tiše Tečka a také se zadívala na pruh blikajících hvězd.

„V dobách, jako je tahle, potřebujeme pomoc starých válečníků. Mluvila jsi s nimi?“ zeptala se Modrá hvězda.

„Poslední dobou ne.“

Nad vrcholky stromů najednou prolétla padající hvězda. Tečce se zježily chlupy na zádech. Švihla ocasem.

Modrá hvězda nastražila uši, ale mlčela, zatímco Tečka stále upírala pohled nahoru.

Po chvíli sklonila hlavu a obrátila se na Modrou hvězdu. „Hvězdný klan nám vyslal vzkaz,“ mňoukla tiše. Zahleděla se nepřítomným pohledem do dálky a řekla: „Jen oheň může spasit náš klan.“

„Oheň?“ opakovala po ní Modrá hvězda. „Ale ohně se přece všechny klany boj! Jak by nás mohl spasit?“

„Nevím,“ zavrtěla Tečka hlavou, „ale takový vzkaz mi Hvězdný klan poslal.“

„Ještě nikdy ses nemýlila,“ řekla velitelka Hromového klanu a upřela na léčitelku modré oči. „Jestli Hvězdný klan promluvil, pak to musí být pravda. Zachrání nás oheň.“

KAPITOLA 1

Všude se rozprostírala černočerná tma. Zrzek cítil, že tu někdo je. Bedlivě prozkoumával pohledem husté křoví a rozevřel přitom doširoka oči. Neznal to tu, ale podivné pachy ho přitahovaly a lákaly, aby vstoupil do hloubi temných stínů. Zakručelo mu v břiše, takže si vzpomněl, že má hlad. Pootevřel tlamičku, aby se teplé lesní vůně dostaly až k pachovým žlázám na horním patře. Zatuchlý závan listovky se mísil s lákavou vůní jakési malé chlupaté bytůstky.

Najednou se kolem něj prohnal šedý stín. Zrzek se okamžitě zastavil a naslouchal. Stvoření se skrývalo v listí ani ne dvě délky ocasu od něj. Zrzek věděl, že je to myš – vnímal, jak jí pod huňatým kožíškem prudce buší srdce. Polkl, aby umlčel kručící žaludek. Brzy už zažene hlad.

Pomalou se přikrčil a nahrbil se k útoku. Měl myš proti větru. Věděl, že o něm neví. Naposledy se přesvědčil, kde jeho kořist přesně je, zprudka se odrazil zadními nohama a skočil. Vynesl s sebou do vzduchu i hromádku listí. Myš se hned schovala a vy-

střelila k díře v zemi. Jenže Zrzek ji už měl. Zasekl ji drápkem ostrým jako trn a vyhodil ji obloukem vysoko do vzduchu. Myš přistála na zemi pokryté listím. Byla otřesená, ale žila. Pokusila se utéct, ale Zrzek ji znovu chytil. A znovu ji vyhodil, tentokrát o něco dál. Myši se podařilo udělat pár krůčků, než ji kocour znovu dostihl.

Vtom někde blízko cosi zarachotilo. Zrzek se rozhlédl a myš se přitom stihla dostat z dosahu jeho drápu. Když se Zrzek otočil zpátky, už jen zahlédl, jak mizí v černé díře mezi propletenými kořeny stromu.

Naštvaně lov vzdal. V mžiku se obrátil a pročesával planoucím pohledem okolí, aby zjistil, kdo ho připravil o jistou kořist. Rachocení pokračovalo, až se z něj postupně stal povědomý zvuk. Zrzek otevřel oči.

Les zmizel. Kocourek ležel ve svém pelíšku v přetopené dusné kuchyni. Oknem proudilo dovnitř měsíční světlo a vykreslovalo stíny na hladké tvrdé podlaze. Rachot vydávaly sušené granule kočičího žrádla, které někdo sypal do misky. Celý les se všemi pachy byl jen sen.

Zvedl hlavu a opřel se bradou o okraj pelíšku. Obojek ho nepříjemně tlačil do krku. Ve snu cítil, jak mu svěží vánek čechrá jemnou srst tam, kde ho normálně dře obojek. Převalil se na záda a ještě chvíli si vychutnával sen. Pořád ještě cítil myš. Tenhle sen se mu zdál už potřetí od úplňku a myš mu pokaždé utekla.

Olízl si tlamu. I z pelíšku cítil mdlý pach žrádla. Jeho majitelé mu vždycky nasypali plnou misku, než šli spát. Pach prachu zaplašil příjemné vůně ze snu. V žaludku mu ale kručelo i teď, a tak se protáhl a zvolna tlapkal přes kuchyň ke své misce. Žrádlo bylo

suché a nemělo valnou chuť. Zrzek váhavě polkl další sousto. Potom nechal misku miskou, otočil se a prolezl kočičími dvířky ven. Doufal, že mu vůně zahrady vrátí to, co cítil ve snu.

Měsíc jasně svítil na upravenou zahradu. Jemně mžilo. Zrzek si vykračoval po šterkové cestičce ozářené měsíčním svitem. Pod tlapkami cítil studené, ostré kamínky. Odskočil si pod velikým keřem s lesklými listy a těžkými vínovými květy. Vlhký vzduch byl přesycený těžkou sladkou vůní a kocourek pokrčil nos, aby se pachy zbavil.

Potom se usadil na jednom ze sloupků plotu, který ohraničoval jeho zahradu. Bylo to jeho oblíbené místo, z něhož dobře viděl do sousedních zahrad i do hustého lesa za plotem.

Přestalo pršet. Krátce střižený trávník se koupal v měsíčním svitu, ale les za plotem byl plný stínů. Zrzek se natáhl dopředu, aby zachytil vlhký lesní vzduch. Pod hustou srstí mu bylo teplo, ale cítil vláhu dešťových kapek, které se mu jiskřily na zrzavém kožíšku.

Slyšel, jak ho jeho pán naposledy volá ze zadních dveří. Kdyby k nim teď přišel, přivítali by ho něžnými slůvky a pohlazením a dovolili by mu, aby si k nim lehl do postele. Schoulil by se do klubíčka a v teploučku by předl u páníčkovu boku.

Tentokrát však Zrzek na volání pánů nedbal a znovu se upřeně zadíval mezi stromy. Svěží vůně lesa byla teď po dešti ještě pronikavější.

Najednou se mu zježily chlupy na zádech. Nehýbalo se tam v lese něco? Nepozoroval ho někdo? Upíral pohled před sebe, ani se nehnul, ale v temném provoněném lese nic neviděl ani necítil. Směle zvedl bradu, postavil se a protáhl se. Vyhrbil hřbet a zachy-

til se tlapkami za roh sloupku. Zavřel oči a ještě jednou nasál lesní vůni. Linula se velice slibně a vábila ho, aby se vydal do šepotavých stínů. Napnul svaly, přikrčil se a pak zlehka seskočil do ostré trávy na druhé straně plotu. Když dopadl, zacinkal do nočního ticha zvoneček, který měl na obojku kolem krku.

„Kampak vyrážíš?“ ozval se za ním povědomý hlas.

Zrzek vzhlédl. Na plotě nemotorně balancoval mladý černobílý kocour.

„Ahoj Čmouho,“ pozdravil Zrzek.

„Nechceš snad jít do lesa, že ne?“ ujišťoval se Čmouha a podíval se na Zrzka velikýma jantarovýma očima.

„Jen tak nakouknu,“ sliboval Zrzek a rozpačitě přešlápl.

„Mě by tam nikdo nedostal. Je to nebezpečné!“ Čmouha znechuceně nakrčil černý čumák. „Henry říkal, že tam jednou byl.“ Kocour zvedl hlavu a pokynul přes řadu plotů k zahradě, kde Henry bydlel.

„Ten starý tlustý mourek nikdy v lese nebyl!“ ušklíbl se Zrzek. „Od té doby, co byl u zvěrolékaře, nevyjde ani ze zahrady. Ten už jen žere nebo spí.“

„Ale, ne. Byl tam a chytil červenku!“ tvrdil Čmouha.

„No, jestli je to pravda, tak to muselo být ještě před tím, než byl u veterináře. Teď si na ptáky *stěžuje*, protože ho ruší ze spaní.“

„Ale stejně mi říkal,“ pokračoval Čmouha, jako by nevnímal Zrzkův pohrdavý tón, „že je tam spousta všelijakých nebezpečných zvířat. Obrovské divoké kočky, co sežerou k snídani celého králíka a drápy si brousí o staré kosti!“

„Já se jdu jen tak mrknout,“ mňoukl Zrzek. „Nezdržím se tam.“

„Jen abys pak neříkal, že jsem tě nevaroval,“ zavrčel Čmouha, otočil se a seskočil z plotu do své zahrady.

Zrzek se posadil do ostré trávy za plotem. Nervózně si olízl rameno a přemítal, kolik je asi pravdy na Čmouhově povídání.

Vtom ho upoutal jakýsi pohyb. Nějaké maličké stvoření rychle zalezlo pod ostružinový keř.

Instinktivně se přikrčil k zemi. Pomaličku přesouval tlapku za tlapkou a plížil se podrostem dopředu. S nastraženými ušima, rozšířeným chřípím a upřeným pohledem se blížil ke zvířeti. Teď už docela jasně viděl, jak sedí mezi trnitými větvemi, drží v tlapkách velkou bobuli a okusuje ji. Byla to myš. Zrzek se zhoupł z nohy na nohu a připravoval se ke skoku. Zadržel dech, aby nepohnul zvonečkem. Byl celý vzrušený a srdce mu divoce tlouklo. Tohle bylo ještě lepší, než co se mu zdálo! Najednou ho však vyrušilo praskání větví a šustot listí. Trhl sebou. Zvoneček ho prozradil a myš v mžiku zmizela v tom nejhustším ostružinovém křoví.

Zrzek ztuhl a rozhlížel se. Ve vysokém trsu kapradí zahlédl mizet bílý koneček huňatého zrzavého ocasu. Cítil podivný silný pach, určitě to byl masožravec, ale pes ani kočka to nebyli. Kocourek zapomněl na myš a se zájmem sledoval zrzavý ocas. Chtěl si ho líp prohlédnout.

Zapojil do sledování všechny smysly. Pak zaznamenal další zvuk. Přicházel ze zadu, ale byl tlumený a vzdálený. Zrzek natočil uši dozadu, aby líp slyšel. *Zvuk tlapek?* Možná, ale očima pořád sledoval ten podivný zrzavý ohon před sebou a plížil se dál. Až když se tiché šelestění změnilo v hlasité praskání suchých listů, které se rychle přibližovalo, uvědomil si, že mu hrozí nebezpečí.

Jakési zvíře na něj skočilo s takovou silou, až odlétl stranou do kopřiv. Útočník se na něj zezadu přilepil a nepustil. Zrzek se svíjel a vřískal, aby se ho zbavil. Nepřítel ho svíral neuvěřitelně ostrými drápy. Zrzek cítil, jak se mu do krku zakusují ostré zuby. Kroutil se a házel celým tělem, ale nedokázal se vyvlíknout. Chvilku se dokonce cítil bezmocný, ale pak ztuhl. Rychle zvážil situaci a pak se vši silou převrátil dozadu. Instinkt mu říkal, že obnažit nechráněné břicho je velice nebezpečné, ale jinou možnost neměl.

Měl štěstí – trik mu vyšel. Uslyšel pod sebou hlasité heknutí, jak útočníkovi vyrazil dech. Začal se divoce zmítat, až se mu podařilo vykroutit. Ani se neohlédl a upaloval domů.

Zezadu se ozvalo dupání tlapek. Nepřítel ho pronásledoval. I když Zrzka pálily škrábance, rozhodl se, že se raději otočí a bude bojovat, než aby mu to zvíře znovu skočilo na záda.

Zastavil smykem, obrátil se a octl se tváří v tvář svému pronásledovateli.

Bylo to taky ještě kotě. Mělo hustou chundelatou šedivou srst, silné tlapky, mohutná ramena a širokou hlavu. Zrzek okamžitě zjistil, že jde o samce, který má pod měkkou kožešinkou silné svaly. Kocourek do Zrzka v plné rychlosti narazil. Nečekal, že se zastaví, a tak jen padl dozadu a zůstal omráčeně ležet.

Zrzek měl vyražený dech, takže zavrával. Rychle se však vzpamatoval a vyklenul hřbet, až se mu oranžové chlupy na zádech postavily. Byl připravený ke skoku. Pronásledovatel se však posadil a začal si olizovat tlapku. Veškerá agresivita z něj vyprchala.

Zrzka to kupodivu skoro zklamalo. Celé tělo měl napnuté, jen jen zaútočit.

„Ahoj kotě!“ mňoukl šedivý kocourek zvesela. „Na to že jsi ochočený domácí mazlík, ses rval docela slušně!“

Zrzek zůstal ještě chvílku připravený na špičkách a zvažoval, jestli přece jen nemá zaútočit. Pak si vzpomněl, s jakou silou ho tenhle šedivý kocour připíchl k zemi, a uvolnil se. Povolil svaly, došlápl na celé tlapky, narovnal hřbet a zavrčel: „A porvu se s tebou znovu, když budu muset.“

„Jmenuju se Šedák, mimochodem,“ vedl si šedivý kocourek dál svou a Zrzkovy hrozby si vůbec nevšímal. „Trénuju, abych se stal válečníkem Hromového klanu.“

Zrzek mlčel. Nechápal, o čem tenhle Šedák mňouká, ale došlo mu, že nebezpečí pominulo. Zakryl rozpaky tím, že si začal olizovat rozčuchaný kožíšek na hrudi.

„Co dělá takovéhle domácí kotě jako ty tady v lese? Nevíš, že je to nebezpečné?“ zeptal se Šedák.

„Jestli jsi *ty* ten nejnebezpečnější tvor, na jakého můžu v lese narazit, tak to zvládnou docela dobře,“ blafoval Zrzek.

Šedák ho chvíli pozoroval zúženými šterbinkami svých velkých žlutých očí. „Já mám k nebezpečným zvířatům daleko. Kdybych byl třeba jen poloviční válečník, zasadil bych takovému vetřelci, jako jsi ty, rány, na které by nezapomněl.“

Zrzkovi přejel mráz po zádech. Co myslel Šedák tím slovem „vetřelec“?

„No nic,“ mňoukl Šedák a vyškubl ostrými zuby trs trávy mezi tlapkami, „stejně jsem tě nechtěl nijak zvlášť poranit, protože je jasné, že nepatříš k žádnému klanu.“

„K žádnému klanu?“ opakoval zmateně Zrzek.

„Musel jsi přece slyšet o čtyřech válečnických klanech, které

loví tady v okolí!“ mňoukl Šedák a netrpělivě si odfrkl. „Já patřím k Hromovému klanu. Ostatní klany se pořád snaží krást nám kořist z našeho teritoria. Hlavně Stínový klan. *Ti jsou* tak zuřiví, že by tě rozcupovali na kousky. Bez debat!“

Šedák se odmlčel, aby si mohl zlostně odplivnout, a pak pokračoval: „Chodí sem a loví kořist, která patří právoplatně nám. Válečníci Hromového klanu mají za úkol hlídat před nimi naše území. Až dokončím výcvik, bude ze mě tak nebezpečný bojovník, že se všem okolním klanům budou třást ty jejich zavšivený kožichy!“

Zrzek zúžil oči. Tohle musí být jedna z těch divokých koček, před kterými ho Čmouha varoval! Žijí tady v lesích nadivoko a válčí mezi sebou i o ten nejmenší kousek žrádla. Zrzek se přesto nebál. Po pravdě řečeno musel to neohrožené kotě obdivovat.

„Takže ty ještě nejsi válečník?“ zeptal se ho.

„Cože? Ty sis myslel, že jsem?“ zavrčel Šedák pyšně. Pak potřásl širokou chlupatou hlavou a dodal: „Bude to ještě dlouho trvat, než ze mě bude válečník. Nejdřív musím projít výcvikem. Koťatům musí být půl roku, než vůbec můžou *začít* s výcvikem. Já jsem dneska jako učedník poprvé venku.“

„Proč si místo toho nenajdeš nějakého páníčka s útulným bydlením? Měl bys mnohem jednodušší život,“ mňoukl Zrzek. „Lidí, co by k sobě vzali kotě, jako jsi ty, je spousta. Stačí, když budeš pár dní sedat někde, kde tě uvidí, a tvářit se hladově...“

„A oni mě budou krmit kuličkama, co vypadají jako králičí bobky, a řídkou břechkou!“ skočil mu Šedák do řeči. „Ani náhodou! Neumím si představit nic horšího, než být domácí *mazlíček!* Být hračka dvounožců! Žrát něco, co nevypadá jako žrádlo, po-

třebu dělat do misky s pískem a čumák vystrčit ven, když páníček dovolí? To není žádný život! Tady venku je divočina a svoboda. Chodíme si, kam chceme.“ Svou řeč uzavřel hrdým odplivnutím a pak ještě uličnický dodal: „Dokud jsi neochutnal čerstvě ulovenou myš, nežil jsi. Už jsi ochutnal myš?“

„Ne,“ připustil Zrzek váhavě. „Ještě ne.“

„Tak to asi nikdy nepochopíš, jaké to je,“ povzdechl si Šedák. „Nenarodil ses jako divoké zvíře, a to je veliký rozdíl. Muse-la by ti v žilách proudit krev válečníka, musel bys cítit vítr ve vousech. Koťata, co se narodí v pelíšku u dvouořců, to nikdy nepoznají.“

Zrzek si vzpomněl, jak se cítil ve svém snu, a rozhořčeně vykřikl: „To není pravda!“

Šedák neodpověděl. Najednou se zarazil uprostřed líznutí s tlapkou ve vzduchu a zavěřil. „Cítím kočky ze svého klanu,“ sykl. „Měl bys jít. Určitě by se jim nelíbilo, že lovíš na našem území!“

Zrzek se rozhlédl. Jak mohl Šedák zjistit, že se k nim někdo blíží? On cítil jen větřík, který voněl listím. Šedák ale mluvil tak naléhavě, že se Zrzkovi naježily chlupy.

„Rychle!“ sykl Šedák ještě jednou. „Utíkej!“

Zrzek se připravil ke skoku do keřů, aniž věděl, kterým směrem by se měl pustit, ale už to nestihl.

„Co se to tady děje?“ mňoukl kdosi za ním pevným výhrůžným hlasem.

Zrzek se otočil a uviděl velkou šedivou kočku, jak majestátně vychází z podrostu. Vypadala nádherně. Přes čenich měla bílé proužky, na ramenou jí sice dělila srst ošklivá jizva, ale hladký šedivý kožíšek se jí v měsíčním světle stříbrně leskl.

